

KERK-KRANT

GELOOFSGEMEENSCHAP AUGUSTINUS
EINDHOVEN

CORONA EDITIE 16

Extra editie 16 ivm coronacrisis

28 juni 2020

Aan de vrienden van de Geloofsgemeenschap Augustinus Eindhoven en alle andere geïnteresseerden

Een vreemde gast

Gastvrijheid is het verbindende woord in de lezingen. Het is weldadig als gast ontvangen te worden. Soms kun je het zien aan de gedekte tafel. Dan weet je, ik word verwacht, ik ben welkom.

Uit de lezingen wordt duidelijk hoe belangrijk gastvrijzijn is: je mag zijn wie je ten diepste bent.

Gastvrij zijn voor familie en vrienden is niet moeilijk, gaat haast vanzelf. Voor vreemden is het lastiger. Voor hen zijn we gereserveerder, maar als in de onderlinge uitwisseling vertrouwen groeit verdwijnt de terughoudendheid en schenkt de gast ons vreugde.

In de gast komt God ons tegemoet. En het zou zo maar kunnen zijn dat we in veel ontmoetingen met onbekenden God hebben gemist omdat we de liefde voor onszelf hebben gehouden.

We worden in deze viering uitgenodigd ons hart te openen en te leren om God te ontmoeten in vreemdelingen.

Veel inspiratie toegewenst.

Wilt u op deze editie reageren of zelf een bijdrage leveren: schroom niet om een bericht te sturen naar onderstaand mailadres.

Redactieadres Kerk-Krant: frans.ans.savelkouls@hetnet.nl

Adres van onze website: augustinus-eindhoven.nl/

Dertiende zondag door het jaar

Eerste lezing: 2 Koningen 4,8-11.14-16a)

Wie gastvrij is voor vreemden, laat ook God toe. De eerste lezing is hier een goed voorbeeld van.

Op zekere dag kwam Elisa langs Sunem. Daar woonde een welgestelde vrouw, die hem met aandrang uitnodigde, bij haar te komen eten. En iedere keer dat hij in het vervolg daar in de buurt kwam, ging hij daar eten. Daarom zei de vrouw tot haar man: 'Luister eens, ik heb gemerkt dat de man die altijd bij ons aankomt, een heilige man Gods is. Laten we op ons huis een kleine kamer voor hem metselen en er een bed, een tafel, een stoel en een lamp in zetten; als hij dan bij ons aankomt, kan hij daar zijn intrek nemen.' Toen Elisa er dus op zekere dag aankwam, kon hij de bovenkamer betrekken en er zich te ruste leggen. Hierop vroeg Elisa aan Gechazi: 'Kunnen we dan werkelijk niets voor haar doen?' Gechazi antwoordde: 'Zij heeft helaas geen zoon en haar man is oud.' Toen riep hij: 'Roep haar.' Hij riep haar en zij bleef in de deuropening staan. En Elisa zei: 'Volgend jaar om deze tijd zult u een zoon aan uw hart drukken.' (bron: rkbijbel.nl)

Vraag: Gastvrijheid draagt een belofte met zich mee. Hoe komt dat volgens u?

Evangelie: Matteüs 10,37-42

En Jezus zegt in dit evangelie uitdrukkelijk: 'Wie u opneemt, neemt mij op en Hem die mij gezonden heeft'.

In die tijd zei Jezus tot zijn leerlingen: 'Wie vader of moeder meer bemint dan Mij, is Mij niet waardig; wie zoon of dochter meer bemint dan Mij, is Mij niet waardig. En wie zijn kruis niet opneemt en Mij volgt, is Mij niet waardig.

Wie zijn leven vindt, zal het verliezen, en wie zijn leven verliest om Mij nentwil zal het vinden. Wie u opneemt, neemt Mij op; en wie Mij opneemt, neemt Hem op die mij gezonden heeft. Wie een profeet opneemt, omdat het een profeet is, zal ook het loon van een profeet ontvangen; en wie een deugdzaam mens opneemt, omdat het een deugdzaam mens is, zal ook het loon van een deugdzaam mens ontvangen. En wie een van deze kleinen al was het maar een beker koud water geeft, omdat hij mijn leerling is, voorwaar, Ik zeg u: Zijn loon zal hem zeker niet ontgaan.' (bron: rkbijbel.nl)

Vraag: Gastvrijheid betekent oorspronkelijk: liefde voor het vreemde, liefde voor wat onbekend is. Hoe gastvrij gaat U om met wat vreemd is, met vreemdelingen?

Overweging

De vakantietijd staat voor de deur. Dit jaar krijgt dat hele vakantiegebeuren een andere betekenis. *Vacare* komt van vrij zijn en juist deze vrijheid staat de afgelopen maanden behoorlijk onder druk. Zeker onze bewegingsvrijheid. Inmiddels wordt alles wat soepeler en kunnen we weer reizen, hoewel voorzichtig en niet overal naartoe. Als we op vakantie gaan, dan worden we gast, we gaan naar een plek die niet ons thuis is. Daar hopen we gastvrij ontvangen te worden. De lezingen van deze dag staan in het teken van gastvrijheid. Dat is een mooi woord met een brede betekenis. In het Duits heet het 'Gastfreundschaft' of: vriendschap met gasten. Het is natuurlijk weer even wennen, onze gastvrijheid heeft onder druk gestaan. We mochten niet op bezoek, zelfs niet bij familie. We mochten niemand ontvangen.

Gastvrijheid, wat betekent het?

De lezing uit het Oude Testament vertelt ons hoe een echtpaar ruimte maakt in hun huis en gastvrijheid biedt aan de profeet Elisa. Ze verbouwen zelfs hun huis voor hen zodat hij een plekje heeft. Bijzonder! In de geschiedenis van het christendom zien we dat religieuze orden en congregaties de gastvrijheid in praktijk brachten door het opzetten van gasthuizen, ziekenhuizen. Daar werden zwervers, zieken en pelgrims opgevangen. Gastvrijheid valt onder de werken van barmhartigheid.

We horen Jezus vandaag zeggen: wie zijn leven verliest, omwille van mij, zal het vinden. Ook spreekt hij over ontvangen en over een koud glas water. Ook hier gaat het over gastvrijheid. Want: een gastvrij mens geeft een deel van zijn vrijheid weg, hij verliest iets ten behoeve van zijn gast, van de ander. Maar daar krijg je iets voor terug dat je leven verrijkt, zinvol maakt.

Gastvrijheid is meestal niet moeilijk als het gaat om vrienden, familie. We zorgen gewoon dat er iets lekkers in huis is, dat de gast zich op zijn gemak voelt, dat het gesprek goed loopt.

Gastvrijheid gaat echter wat verder als het gaat om 'vreemden'. Mensen die we niet kennen, die andere gewoonten hebben dan wij, die we misschien een beetje raar vinden, of anders. Toch is gastvrijheid in de Bijbel heel gewoon, juist voor vreemden.

Wie ooit in Turkije op vakantie was, heeft waarschijnlijk ervaren hoe gastvrij de mensen daar zijn. Voor mij was dat Afrika. Gasten krijgen het beste, ook al hebben de mensen zelf weinig.

Laten we nu eens denken aan onze gasten van buiten: Oost-Europese werknemers die hier werk verrichten dat wij niet willen, die daar nauwelijks voor betaald krijgen. Ze wonen met velen in slechte huizen en krijgen dan corona. Is het niet verschrikkelijk hoe wij met 'vreemdelingen' omgaan?

Bovendien gaat gastvrijheid veel verder dan het zorgen dat de ander geen gebrek heeft. Het gaat om de ander in je hart te 'ontvangen', aandacht te

hebben, zien hoe het met die ander gaat en daar actie op ondernemen. In het ontvangen van de 'vreemdeling', de ander, ontvangen we de Ander, de Vreemdeling bij uitstek. We zullen het leven vinden, door ons minder zorgen te maken over ons eigen leven.

Tot slot een mooi verhaal. Ik houd van verhalen.

De Duitse dichter Rainer Maria Rilke (1865-1926) maakte elke middag een ommetje met een vriendin in de omgeving van zijn woning, destijds in Parijs. Daarbij kwamen ze iedere keer op dezelfde plek langs een bedelares. Rilkes vriendin gaf altijd wat geld in de magere uitgestoken hand, maar Rilke had nooit geld bij zich. Op zekere dag zei hij: 'We zouden haar hart ook eens iets moeten schenken en niet alleen maar haar hand.' Enkele dagen later bracht hij een prachtige rode roos mee en legde die in de hand van de bedelares; deze stond woordeloos op, kuste Rilke's hand en ging weg. Pas een week later was ze weer op haar gewoonlijke plek. Rilke's begeleidster vroeg hem: 'Waarvan zou ze al die tijd geleefd hebben?' Na enig nadenken antwoordde Rilke: 'Van de roos.'

Annelies Rosier

Straatpastoraat Eindhoven

Sinds 1 april 2013 is Rob Kosterman voltijds straatpastor van Eindhoven. Dikwijls krijgt hij de vraag: wat houdt dit nu in? Onderstaand vertelt Rob hierover.

Het is eigenlijk heel gewoon pastoraat maar dan voor een bijzondere doelgroep. Net als bij ander pastoraat gaat het over geloof, zingeving, trouw, rouw, verdriet, verlangen dromen, en bedrog. Het verschil zit hem in de omstandigheden, de rauwe context van het straatleven en het levensverhaal.

Wat doe je als straatpastor, hoe ziet je werk er uit en waarom noemen we het geen hulpverlening?

Vaak moet ik dit uitleggen. De hulpverlening is als de werkdagen. Om het leven weer enigszins op de rit te krijgen moet er gewerkt worden. Het pastoraat vraagt om een heel eigen professionele identiteit. Het pastoraat is als de rustdag,

de 'Sabbat', dat kan elk moment van de dag en zeven dagen in de week. In dat Hebreeuwse woord zit de betekenis van rusten, zitten. Het is de dag waarop we bij elkaar gaan zitten om verhalen te vertellen. Verhalen van oudsher, verhalen van leven. Het is de dag om ons te bezinnen op het leven. Om te vieren, te delen, om te herinneren, te bezingen, om te rouwen, om te gedenken. De kerk heeft dit samenzitten, dit vertellen van verhalen, dit bezinnen op de thema's des levens geritualiseerd in de kerkdienst en vaak op de zondag. Een vaste dag, een vast ritme. Het zitten rond een kampvuur, de tijd nemen voor muziek, een toneelvoorstelling of een gezamenlijke maaltijd kan dezelfde functie hebben. Even stil zitten, tijd nemen voor elkaar, luisteren naar elkaar en het delen van elkaars levensverhaal.

Maar het leven op straat heeft weinig ritme of vaste structuren, daarom worden er rustpunten gezocht. 'Sabbat' maar dan op een andere plaats of een andere dag. Dat kan zijn op een bankje in de stad, of een park of in een van de inloophuizen. Dit kan overal zijn! Even tijd voor elkaar, luisteren naar elkaar. Vaak een praatje over het weer, het slechte eten bij de opvang..... de daklozen uitkering die al op is voor de week om is.

Maar ook -steeds meer- waarschijnlijk omdat ze je kennen, want dat heeft tijd nodig, verhalen van zorgen en verdriet. Van een mislukte relatie. Van kinderen die je niet meer mag zien, van een uithuiszetting maar ook van

mooie herinneringen aan een onbezorgde jeugd. Helaas ook van niet gezien worden, de anderen kijken op je neer, vinden je vies en opdringerig en geen volwaardig mens. Wat nog het meeste steekt 'eigen schuld dikke bult'... dat je in deze situatie terecht bent gekomen. Ga maar werken..

Veel vragen waar dak- en thuislozen mee zitten: Waar moet ik vannacht slapen? Bij mooi weer geen probleem, maar het is ook wel eens guur, nat en koud. En mijn medicijnen, mijn geld is op en ik heb ze echt nodig. Zo zijn er heel wat vragen waar ze dagelijks mee worstelen.

Wat doe je als straatpastor?

Klink misschien vreemd, maar eigenlijk doe ik niet zo veel, of misschien toch? Als niet hulpverlener neem ik een unieke plaats in, in dit hulpverleningscircuit. Ik probeer waar ik ook ben ruimte te maken, aandacht en tijd te creëren voor het persoonlijke verhaal van de vrouw of man tegenover mij. Ik bied een luisterend oor. Ik doe niet zoveel, maar zij hoeven ook even niets. Alles even neerleggen, alleen je verhaal op tafel, want pastoraat draait om levensverhalen.

Ik luister naar de zwaarte, ik draag mee, ik hou het met hen uit. Ik treur mee om wie of wat zij hebben verloren, maar vier ook mee de kleine en grote problemen die ze hebben overwonnen. Ik bewaar het geduld als er teleurstellingen moeten worden geïncasseerd. Dit alles kan bij een kopje koffie, een op een, op dat bankje in het park of dat tafeltje in het inloophuis. Maar dat kan ook als wij de 'Sabbat' vieren op welke dag van de week ook.

Op die momenten wordt er gedeeld. Even is het lichter. Vaak breekt door de barsten van het gebroken leven de schoonheid van het eigene door. Ongedeelde aandacht maakt dat een mens oprijst uit zijn verhaal. Deze éne unieke mens waarvan er geen twee bestaan.

Aandacht, pastorale presentie als noodzakelijk voedsel. Eigenlijk heel gewoon pastoraat toch?

Gelukkig is er in een stad als Eindhoven de nodige opvang en begeleiding. Er zijn veel instanties -zeker in deze corona tijd- die hulp bieden om de problemen te boven te komen. Hoewel binnen de hulpverlening sterk het besef leeft dat aandacht voor zingeving of zingevingsproblematiek van groot belang is. Deze vragen komen vaak pas aan de orde als het leven door een ingrijpende gebeurtenis of situatie verstoord is geraakt. Maar je ziet dat de reguliere hulpverlening geen raad weet met deze minder grijpbare vragen zoals op het gebied van de zingeving. Hulpverleners en begeleiders zijn opgeleid en ervaren voor de praktische hulp. Maar zingevingsvragen, ook wel eens 'trage vragen' genoemd, kunnen niet praktisch worden aangepakt. Deze vragen willen vooral gesteld en gehoord worden. Als pastor richt ik mij op deze vragen en probeer zo dicht mogelijk bij de mens tegenover mij te blijven, zonder oordeel en verwijten over de keuzes die gemaakt zijn. Al hou ik soms wel een spiegel voor.

Rob Kosterman, straatpastor Eindhoven www.straatpastoraateindhoven.nl

Wat meer nadenken bij wat we doen

Omdat we elkaar nog steeds niet fysiek mogen/kunnen ontmoeten, hebben we langs de digitale weg aan enkele vaste kerkbezoekers gevraagd hoe het hun tijdens de crisis vergaan is. Deze week de reactie van Carla Piscaer.

Wat vond je het moeilijkste van de isolatieperiode?

Moeilijk dat je agenda ineens leeg is. Geen sport, geen leeskring, een afgebroken cursus, geen vrijwilligerswerk en ook ons bestuurswerk voor de Geloofsgemeenschap veranderde aanzienlijk.

Heb je er ook voordelen van ondervonden?

Het was wel erg rustig en daardoor heb je ineens tijd voor een paar projecten, ik heb bijvoorbeeld de boekenkasten allemaal schoongemaakt en herschikt. Leuk was dat we in een van de naslagwerken een behoorlijke collectie postzegels vonden, die daar al tientallen jaren inzat. Mijn echtgenoot kon dus weer aan de slag met zijn verzameling.

Heb je een dagritme kunnen ontwikkelen?

Ik heb al snel een dagritme ontwikkeld, dat heb ik waarschijnlijk ook wel nodig. Mijn echtgenoot kampte met een spierblessure dus ik moest ineens weer boodschappen doen en koken. Verder wandelen we iedere dag een flink stuk. We wonen natuurlijk prachtig dichtbij de bossen achter het kasteel in Heeze. Om zes uur kijken we naar het nieuws met de ontwikkelingen van Corona en daarna eten we. Ik heb heel wat achterstallige lectuur weggewerkt en een heel dik boek gelezen, wat ik normaal nooit zou doen: Het achtste leven (voor Brilka) over een Georgische familie in de 20e eeuw: 1200 bladzijden. En mijn tuin kreeg veel aandacht en ligt er mooi bij.

Zal de gedwongen tijdelijke stopzetting van onze vieringen invloed hebben op onze toekomst?

Ik weet het niet. Ik hoop dat het niet al te lang meer duurt en dat we in ieder geval gespaard worden voor een volgende golf. Ik ben een optimistisch mens dus hoop ik dat we in het najaar weer verder kunnen gaan. Intussen hebben we de contacten goed levend gehouden via de *Kerk-Krant* en de individuele contacten die daar mee gepaard gingen.

Verwacht je dat er blijvende veranderingen in ons leven zullen zijn ?

Ik hoop het want onze klimaatcrisis is voorlopig ook nog niet goed aangepakt., zoals met reizen: niet teveel vliegen, in eigen land is het ook erg mooi. Kopen bij de plaatselijke middenstand en niet teveel op internet, al is dat niet gemakkelijk omdat steeds meer dingen alleen online te krijgen zijn.

We worden in ieder geval erg geconfronteerd met onze manier van leven en ik hoop dat we ook qua gezondheid meer nadenken over gezond eten en drinken en bewegen. Wat meer de fiets pakken en niet de auto (is lastig voor mij!) maar ik doe mijn best.

Aan Tafel!

In zijn overweging in corona-editie 15 vertelde Rene Hornikx over een verhaal uit Trouw, over twee eenzame mensen die, na een melding, door de politie werden bezocht. De agenten begrepen snel dat het niet ging om een inbraak of echtelijke ruzie, maar om twee eenzame zielen.

Geen proces verbaal dus. Maar de agenten vonden pasta in het keukenkastje en maakten snel een pastagerecht, dat ze samen met de oude mensen aten. Hun kostbare ingrediënt was menselijkheid.

Deze foto, genomen op 12 mei 2020 in het dorp Kafr Nuran op het westelijke platteland van de provincie Aleppo in het noorden van Syrië, toont mannen en kinderen die samen te midden van ruïnes zitten alvorens te beginnen met de iftar, een maaltijd die door moslims wordt genuttigd bij zonsondergang tijdens de Ramadan, als onderdeel van de inspanningen van de humanitaire niet-gouvernementele organisatie Caravanes Solidaires. Foto: Aaref Watad/AFP. (bron: www.kro-ncrv.nl/katholiek/nieuws/honger-in-syrie-door-sancties-en-corona)

Ik ben zo vrij mijn verhaal: *Een bijzonder moment van de dag: samen aan tafel* (gepubliceerd in een vorige corona editie), te koppelen aan dat van Rene Hornikx. Deze twee verhalen brengen mij terug naar een, indrukwekkende, foto uit Aleppo in de krant. De foto gaf het volgende beeld. Te midden van de puinhopen van de door bommen verwoeste stad, stond een lange tafel met daaraan mensen die samen aten ter viering van het suikerfeest aan het einde van de Ramadan. Alle ellende even aan de kant, elkaar nabij zijn, elkaar bemoedigen en hopen op betere tijden, zoals het zoet van dit feest.

Pieter Briels

Open Huis Sint Cathrien in corona tijd.

Na de intelligente lock-down is ook ons inloophuis voor dak en thuislozen, gesloten geweest vanwege de Corona maatregelen.

De gemeente Eindhoven heeft, in samenwerking met een aantal inloophuizen, heel goed gezorgd voor de daklozen in die afgelopen periode: 24/7 opvang, eten, zorg door de straatarts, contact met de straatpastor en onderlinge contacten.

Wij, als Open Huis in de Cathrien, waren niet in de gelegenheid om deze zorg mee te dragen, omdat wij onze ontmoetingsruimte huren van de kerk, en die sloot haar deuren.

Tot groot verdriet van onze gasten. Bij ons komen niet alleen daklozen, maar vooral ook veel thuislozen, eenzame en verwarde mensen. Hoe anders hebben zij de afgelopen periode ervaren; mensen die wel een dak boven hun hoofd hebben, maar wie het ontbreekt aan contacten met familie, vrienden en sociale netwerken. Normaal gesproken zien we hen bijna dagelijks in ons Open Huis, en zeker niet alleen voor aandacht, want ook hun financiële situatie is veelal slecht; dus de dagelijkse lunch is zeer welkom.

Een donatie van de Stichting Dak, heeft het mogelijk gemaakt dat wij vanaf 2 juni, toen de terrassen weer open gingen, ook aan hen weer aandacht konden besteden. Een aantal kwam soms naar de kerk, om te zien of we al weer open waren, zij snakten naar contact met ons. En ook wij, als vrijwilligers zagen er naar uit hen weer te ontmoeten.

De eerste week hebben we staande achter een kraampje in de deuropening van de kerk lunch pakketjes uitgedeeld, en op die manier weer even contact met hen gehad. We hebben ons daarbij natuurlijk strikt gehouden aan de regels van het RIVM, in het belang van zowel onze gasten als onze vrijwilligers.

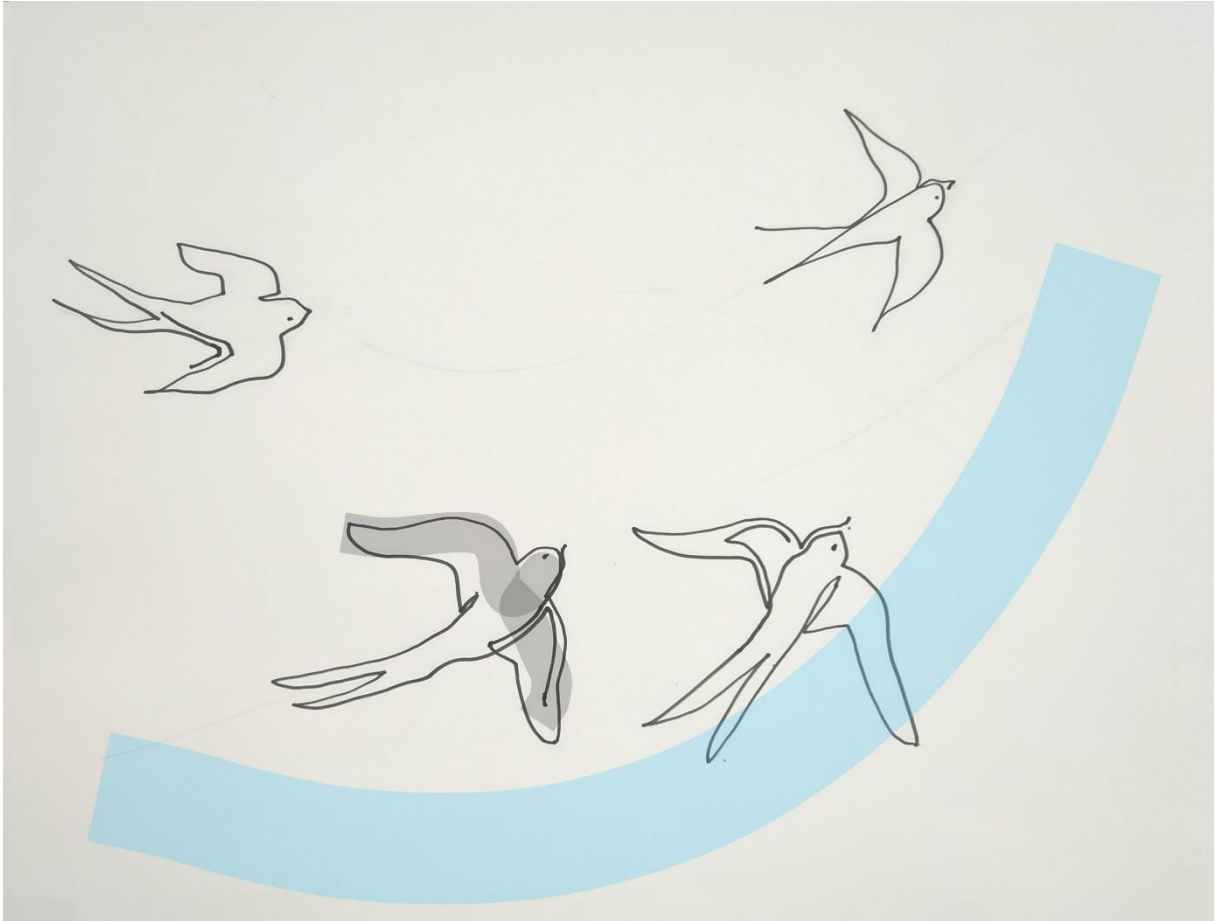
Al snel werd duidelijk dat onze gasten blij waren met een lunch pakketje, maar heel graag meer contact wilden. Een kopje koffie of thee en een praatje. Niet alleen die wens, maar ook het weer sloeg om. Het voelde voor onze vrijwilligers niet goed om zelf lekker droog binnen te staan, en te zien hoe onze gasten buiten door weer en wind naar de kerk kwamen voor een praatje en om hun pakketje in ontvangst te nemen.

Na overleg met pastor Wilmlink en Laurens Mulkens, is besloten dat we beperkt gasten mogen ontvangen in de kerk, achter de voordeuren. Rekening houdend met de hygiënemaatregelen, de 1,5 meter en ook de gezondheid van onze gasten. We zijn zo blij dat wij nu, net als de andere inloophuizen die wel over een eigen pand beschikken, er weer voor onze gasten kunnen zijn.

Het is nog niet zoals we dat graag willen en gewend zijn, maar het begin is er gelukkig weer.

Zowel onze gasten als wijzelf verlangen er naar, dat we snel weer gebruik mogen maken van onze eigen ontmoetingsruimte.

*Anneke Nieuwenhuizen
Voorzitter Open Huis Sint Cathrien*

De heerlijke vrijheid van de kinderen Gods

Anita van der Kam